

AI ĐẸ A TÔI SANG SÔNG

Viết bởi Ban Biên Tập

Thứ ba, 16 Tháng 11 2021 11:01 - Lần cập nhật cuối Thứ ba, 16 Tháng 11 2021 11:16

AI ĐẸ A TÔI SANG SÔNG

Hà My (Cựu học sinh niên khoá 2009 - 2011)



Nếu đã từng đọc cuốn sách “Totto chan - cô bé Bên cửa sổ” bạn sẽ phải ganh tị với cô bé và các mẹ có một thầy hiu trước ng luôn tôn trọng học trò. Thầy đã dành nhiều giờ để nghe học trò kể chuyện cũng như luôn khen ngợi em: “Tốt- tốt- chan - em là cô bé ngoan”. Tôi nghĩ rằng ai cũng thích Tốt-tốt-chan, khi được nghe câu nói này sẽ thật là tin, và sẽ tự biến mình thành một đứa trẻ ngoan mà không cần ai phải rèn giũa hay quát tháo.

Tôi cũng đã có những người thầy như Tốt - tốt chan, những người đã gieo trong tôi những ước mơ, cho tôi sự tin và hạnh phúc vượt qua “hoàn cảnh” để vươn mình ra thế giới.

Một qua đời năm tôi 15 tuổi. Mẹ ra đi, lấy đi cả sự tin và các ước mơ vào Đời học. Tôi đã sống khép mình suốt một năm lớp 10, một đứa học sinh bình thường không thể bình thường hơn, và có lẽ, nếu không có gì xảy ra, thì 3 năm phải thông qua các chương trình ngoại ngữ để đi du học. Tôi đã từng không đi học thêm nữa bởi vì sự tin tưởng. Tôi đã từng mơ ước mơ nhiều. Tôi luôn cảm nhận những “người thầy” đã trao cho tôi chìa khóa và chìa khóa giúp tôi mở những cánh cửa cuộc đời.

Người thầy như thế, người như cha - Thầy Nguyễn Tấn Triết, là giáo viên môn toán lớp 11 của tôi. Các giờ học toán chúng tôi không hề nhàm chán, những giờ học toán lúc nào cũng vui và được học thêm điều gì đó qua các câu chuyện thầy kể. Tôi vẫn còn nhớ khi chuông báo hết giờ, bạn học trò còn xin thầy thêm thời gian vì chưa muốn kết thúc.

Thầy hiu hơn nữa, tôi chưa bao giờ thấy thầy giận ai trong lớp, dù bạn học trò chúng tôi cũng nghịch ngợm. Lớp tôi có câu chuyện “cá biệt” chuyên “cúp” giờ chơi game, nhưng chỉ khi nào “cúp” học giờ thôi. Là lớp trưởng, tôi nói với câu chuyện mình:

- Ê Hùng (tên nhân vật xin được thay đổi), nếu ngày nào mà cũng đi học chăm chỉ như vậy thì chúng phải tốt hơn sao?

- Bạn mình trả lời: “Ngu gì đi học để nghe chơi.” Rồi cười khi bắt đầu.

Những gì học thầy dạy - quí phòng tuy khô khan nhưng thầy đã truyền cho chúng tôi cảm hứng bằng cách dạy biết nào đó. Và với câu chuyện dạy biết của tôi, luôn tìm thấy được sự tôn trọng bởi người thầy đáng kính mà chúng bao giờ bỏ học dù môn thầy dạy bởi nhận được như là môn phụ (1) mà thôi.

Muốn học trò tham gia hoạt động thầy dạy thầy chỉ cần hiểu học sinh, thầy đã lập câu lạc bộ bóng chuyền và dạy cho chúng tôi môn phí mớ sáng thầy 3, thầy 5 và thầy 7 hàng tuần. Và một lần nữa, câu chuyện tôi học của tôi cũng tham gia câu lạc bộ này trái ngược với dự đoán của tôi. Ngày đó sức khỏe của thầy không tốt vì bị viêm xoang. Có lần tôi đã khóc vì hôm nay thầy bị ốm, đến trường lúc 5 giờ 30 sáng, chỉ có tôi và một bạn khác nữa, thầy bảo: “Chỉ hôm nay thôi nên mày dạy quên rồi, nhưng không sao dù có 1 đứa thầy vẫn dạy.” Tôi luôn nhớ câu nói đó của thầy và luôn mang cho mình ý niệm: “Dù thầy nào vẫn không bỏ cuộc”.

Cũng như sự giúp đỡ của thầy, tôi đã được với thầy - cô Dung dạy thêm môn tiếng anh miễn phí, dù 3 năm cấp 3 tôi chưa từng được cô dạy chính thức một lần nào. Tiếng anh của tôi năm cấp 3 dở tệ. Tôi chưa một lần tự phát biểu trước lớp câu hỏi, nhưng mỗi lần được mời lên trả bài, cô đều khen tôi: “Em có chút gì tốt quá, Em phát âm chuẩn lắm...” Cũng vì sự khích lệ đó, cô đã gửi mẹ cho tôi một con đồng hồ thân thiện học sinh với môn tiếng anh. Để giờ đây tôi có thể sống nó được sống, học tập nơi xa quê hương, và đang trong hành trình chinh phục ngôn ngữ thứ 3. Biết thêm một ngôn ngữ là biết thêm nền văn hoá, cảm ơn cô đã cho tôi sự khao khát được chinh phục văn hoá bằng ngôn ngữ không phải là tiếng mẹ đẻ.

Người thầy thứ 3, người tôi hàm ơn sâu sắc cũng như có ảnh hưởng phần nhiều với nhân sinh quan của tôi sau này, thầy dạy văn của tôi - Trần Văn Ngải. Thầy không là giáo viên môn văn của lớp tôi, có lẽ học duyên nên tôi may mắn được gặp thầy. “Văn chính là người - Chữ văn là chữ người” thầy đã nói với tôi như thế. Nhà văn Nguyễn Ngọc Ngạn đã từng có câu tiếng Anh: “Ngôn ngữ là của ngõ của văn hoá”. Thầy không dạy chúng tôi để trở thành nhà văn hay trở thành cây bút tác gia, thầy dạy văn để chúng tôi học cách làm người...

Nếu ai đó dạy bạn làm điều tiên viết bằng chữ cái như thế nào, thì cũng như thầy đã dạy tôi cảm bút để bắt đầu hành trình giải phóng suy nghĩ của mình trên giấy, viết là cách giúp tôi trải lòng và thực hành chánh niệm. Thầy luôn khen với các bài văn tôi làm, dù chúng bao giờ tôi được quá 8 điểm. Thầy cho rằng tôi có trí năng và tiềm năng, người không mãi không thể thành người quý...

AI ĐỀ A TÔI SANG SÔNG

Viết bởi Ban Biên Tập

Thứ ba, 16 Tháng 11 2021 11:01 - Lần cập nhật cuối Thứ ba, 16 Tháng 11 2021 11:16

Cho đến hôm nay, mới là lần cầm bút, tôi thật sự biết ơn và nhúng bài học vào lòng thầy trao để làm hành trang trong cuộc đời. Có lẽ thầy đã gói ghém” chút tình” cuối cùng còn sót lại của tôi trong chiếc túi “hành trang” đó.

Suốt hai năm học thêm nhà thầy, thầy đã không bao giờ cho tôi nghĩ đến học phí. Dù cuộc sống của thầy lúc đó còn khó khăn vì mới lập gia đình, tôi vẫn nhìn hình ảnh thầy và bố con giúp đỡ và dạy học. Một hình ảnh khi nhìn tôi cầm đồ và cũng là hình mẫu “độc lang quân” mà tôi mơ ước sau này.

Ngoài ra, tôi cũng thành tâm gửi lời cảm ơn đến cô Chủ nhiệm Đoàn Thể Kim Oanh, thầy Võ Văn

Dũng

Phó Hiệu trưởng dạy

bộ môn toán, thầy

Lương Quang

Đào (bộ môn sinh), thầy

Nguyễn Văn

Tú

(bộ môn lịch sử)

, thầy

Trần Thanh

Nhàn

(bộ môn Toán)

, cô

Phan Thị

Đào

(bộ môn Ngữ văn)

, cô

Lương Thị Hồng

Hạnh

(bộ môn Ngữ văn)

, cô

Lê Thị

Cúc

(bộ môn Vật Lý)

, thầy

Võ Duy

Lâm

(Môn hóa học)

... đã giúp đỡ hành cùng chúng tôi suốt 3 năm cấp 3 đầy khó khăn và thách thức. Ngày đó tôi cũng nghĩ học cấp 3 là khó nhọc, qua đó càng thêm sự dằn vặt hơn. Nhưng rồi càng trải nghiệm cuộc sống sau này, tôi càng trân trọng lòng tận tâm của thầy và gian “cấp 3” từng đi qua đó. Tôi đã từng

AI ĐỀ A TÔI SANG SÔNG

Vị trí bài Ban Biên Tập

Thứ ba, 16 Tháng 11 2021 11:01 - Lần cập nhật cuối Thứ ba, 16 Tháng 11 2021 11:16

không họ không bài chương trình Đồi Hốc, thốt vâng và khao khát có lời nhúng nhúng i thây cô yêu
thông mình nh khi h c c p 3, và c nh ng v t v , khó khăn c cu c s ng sau này...

Không chỉ riêng tôi, mà có lẽ nhiều cậu học sinh khác cũng có nhúng nhúng i c “không thể phôi
phai” khi nghĩ về kho ng thời gian trung học.

Hy vọng nhúng nhúng em học sinh hiện tại có thể trân trọng thời gian này hơn, khi tuổi trẻ chúng hai
lần th m l i, m t l n đi là mãi mãi chúng thời quay về ...

Có lẽ nhúng nhúng “ngồi lái đò” đã đưa tôi sang sông. Có lẽ nhúng nhúng cô đã dạy thuy n và đưa tôi ra
khỏi lu tre làng ch t h p. Mùa hi n chúng năm nay, không mong gì hơn ngoài sự c u chúc
cho quý th y cô bình an và h nh phúc v t qua đ i d ch.

M t l n n a, g i đ n t t c quý th y cô l i chúc an lành và hân hoan trong ngày vinh danh ngh
giáo.

Trân quý và bi t n sâu s c.

Chú thích (1): Tôi Nh t B n b môn giáo d c th ch t là m t trong nhúng nhúng môn quan
tr ng t ng đ ng v i các b môn thu c v trí tu . Giáo d c th ch t đã làm nên s c m nh và
tinh th n c a dân t c Nh t B n. H c sinh Nh t B n t m m non đ n trung h c ph thông đ u
có các ho t đ ng th ch t, tham gia các câu l c b bóng hàng ngày.